

Adventas – laukimo metas: laukiame Advento kalendoriaus saldumynų, kitos žvakės įžiebimo ant Advento vainiko, kalėdinės eglutės puošimo, ir, žinoma, pačių Kalėdų. Kam neteko girdėti nekantraus vaiko klausimo: „Kiek dar naktų iki Kalėdų?“ Tie keturi sekmadieniai, kuriuos mes pažymime užžiebdami Advento žvakes, primena mums apie mesijas, pasaulio gelbėtoją.

Apie šį įvykį kalbama jau šimtmečius. Jėzus Kristus atėjo pas mus! Tai primena Kalėdos. Dievas įžiebė šiam pasauli šviesą. Kiekviena Advento vainiko žvakė, kurią mes uždegame Advento metu, primena mums šviesą, kuri atėjo į šį pasaulį per Jėzų Kristų.

Anot pasakojimo, Hamburgo protestantas ir teologas Wichern priglobė vaikus iš asocialios aplinkos. Jis gyveno su jais apleistame, sename valstiečių name, ten jis juos globojo. Kadangi Advento metu vaikai visada klausinėdavo, kada pagaliau ateisiančios Kalėdos, 1839 m. sumeistravo jis medinį vainiką, kaip kalendorių su 20 mažų raudonų ir keturiomis didelėmis baltomis žvakėmis. Kiekvieną dieną Advento metu buvo uždegama vis kita žvakė, Advento sekmadieniais - viena didele žvake daugiau, tad vaikai tokiu būdu galėjo suskaičiuoti likusias dienas iki Kalėdų.

Adventas

Parašė Markus Geibel
Pirmadienis, 23 Gruodis 2013 11:24

Sulig kiekviena uždegta žvake didėjo Jėzaus atvykimo, kitaip tariant gimimo laukimas. Simbolinę reikšmę turi ir pačios žvakės. Jos primina, kad Jėzus – pasaulio šviesa. Gimdamas ir tapdamas žmogumi jis atėjo į mūsų pasaulį. Pasaulį, kuris, nepaisant šventinės Kalėdų nuotaikos, dažnai nėra tas šventasis pasaulis. Net per pačias Kalėdas vyksta karai ir miršta žmonės. Dūžta viltys. Užgęsta netgi tos šviesos, dėl kurių lig šiol gyvenimas buvo draugiškesnis ir malonesnis.

Tačiau paguodą ir šviesą Dievas dovanoja netgi esant didžiausioj nevilti ir giliausioje tamsoje. Jėzus į mūsų pasaulį atėjo ne tam, kad atostogautų ar ieškotų nuotykių. Jėzaus gimimas nėra vien tik istorinis faktas ir mūsų laiko matavimo atskaitos taškas. Naujas laikas buvo pradėtas jo gimimu. Nuo Kalėdų viskas paprasčiausiai kitaip. Įvyko kažkas absoliučiai neįprasto: Dievo sūnus tapo žmogumi. Su jo atėjimu baigėsi beprasmis stumdimasis, sukimasis aplink save ir „musių gaudymas“, kitaip tariant turtų ir garbės troškimas. Jis atėjo pas mus, nes mes nesugebėjome patys išvaikyti tamsos aplink mus. Grynąja to žodžio prasme, su jo atėjimu prašvito pasaulis. Jei jis bus su mumis, daugiau nebebūsime bejėgiškai pasmerkti tamsai. Kas atsigręžia į Jėzų, to gyvenimas vėl prašvinta. Jis įgauna spalvų ir tampa prasmingu. Nes jei Jėzus gyvens mūsų širdyse, tai ir jo šviesa švies mummyse. Mes priimame kalčių atleidimą. Taika širdyse ir gyvenimo džiaugsmas su Dievu. Gabalėlis dangaus žemėje.

Jėzus nori susitikti su mumis. Jis nori dalintis su mumis gyvenimu ir savo palikimu. Žvakės gęsta. Dovanos sensta, bet Dievo šviesa lieka. Nėra jokios priežasties likti be vilties. Jėzus kalba: aš esu pasaulio šviesa. Kas seka paskui mane, ne tamsoje lieka, o gyvena šviesoje.

Lic. theol. Markus Geibel